

Gitmek Gerekir Bazen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2015

Kocaman bir gülümsemenin eşliğinde nidalar atarken yine eşleşen onca insanla bir kez daha yadırgıyorum içindeki ikilemleri. Bazen korkmuyor da değilim hani. Ne çok korku ile yüzleşmişken üzünç kelimesi hafif kalmakta yanında. Bazen yetersiz kalmak da cabası.

İkilemler seyir değiştiriyor durmaksızın aynı bir günde dört iklimi yaşamak gibi.

Tutarsız ve yetisiz iken savrulmak nasıl da mümkün. Dalı kırık bir ağaç kadar aciz ya da savrulan o sarı yaprağın tutunacak yeni bir dal araması kadar imkânsız.

Bir şekilde ışığa ihtiyaç duymak da ayrı bir olgu yâdsıma ihtimali dahi olmayan. Karanlığa hapsolup kaybolmak bir yana ışık addedilen tüm o yanlış öğretileri benimseyip yol almak ayrı.

Hak ettiği gönlün naif ve nazik bir dokunuş iken hak etmediği ne varsa yaşar onca ihtimal dâhilinde. İhtimaller tükenmek bilmez de sona ermeyen ömür gibi. Değişken duyguların anlık etkileşimi ise yaşanır kılar ölümü anarken. Yerini de hiçbir alamaz üstelik hapsedilmişken ve hapsolmuşken. Kefaretini ödemektir anlamsız dürtülerle ya da yok saymaktır hatta yok sayılmak. Ürkemek ve üşümek kadar ürkünç ve anlamsız seyri ile cebelleşmek kadar da yakıcı ve yıkıcı.

Bile bile yaklaşırken ölüme kifayetsiz ve dirayetsiz sanrılara maruz kalınan onca serzeniş bile yetmez iken sitemkâr kalp asla yüksünmez ne ölümden ne de harici bir yokluktan...

Kanıksamak ölümü bin beter iken ayrılık ölümden. Ya yokluğu ya da ölümün randevusu sevdaya uzanırken üstelik bile bile ve göz göre göre.

Kirletilmiş ve günbegün kirlenmekte iken dünya kıyıda köşede kalmış o nadir güzellikler ansızın kesişir saf varlığınızla yıkanırken yağmurda üstelik hicap etmeksizin her nasılsa esfle kınarlarken sizi ve suçlarken akan gözyaşlarından. Heba olmamak adına güzeldir rahmeti Yaratan'ın zira bu değil midir peyder per yükselmek huşu içerisinde.

Hayaller olmasa neyle avunur gönül ve neye yarar yürek sevginin yokluğunda. Özlem olsa da aşkı anlamdıran ve acı veren hep ama hep imkânsız isteriz mümkün olmadığını bilsek de. Kim ölmüş hayal kurmaktan, sorarım size ve kim geçebilir sevdadan nüksetse derin bir sancı...

“Dünyanın fakiri fakat ahretin zengini onlar...” (alıntı)

Sahi mümkün mü bu yoksa yanlış bir varsayım mı düzenek bunca hor görürken...

Ne fark eder ki... Zaten ayracı değil mi bu mefhum farklı ve özel kılan...

Sahi, kim koyar ki kendini bir diğerinin yerine... Olsa olsa varlık ve yokluk hatta sahte mutluluklar esaretinde iken nefsin. O nefis ki beşeri bir zafiyet onca geçici hevesle taçlandırıldığını zannederken ve kıyısında iken ömrün. Aidiyet bu olmasa gerek çoktan kopmuşken maneviyattan ve asıl kalmak bir ipin ucunda basiretiniz bağlanmışken ve incecik bir ip ile siz hayat ile bağ kurduğu yanılgısına kapılınsınız da.

Son bir gayret,
Hadi kolaysa bertaraf et tüm gafleti
Hadi sürün kollarında
O yobaz düşlerin.
Ne yani, sen misin maliki bu evrenin
Yoksa sadece ben miyim hicap ettiğin...
Hem üşümek ve aynı anda ter atmak cehennem sıcaklığında...

Yoksa bunca yokluk içerisinde ben miyim kendini bu denli zengin hissedemeyen. Oysa daha demin tükenmiştim tükettiğinize inandığınız o meşum duygularımı.

Mutluyum hem de çok. Daha demin koydum başıma yastığa ve içimden bir ses arz-ı endam etmiş iken vicdanımın uğultusunu. "Dur, daha ne gördün ki?" diye çınılıyordu kulaklarım. Garip ve meçhule uzanan bir rüya mı idi gördüğüm yoksa gerçek dünyanın vebali mi yükümlü oldukları...

Özü ve sözü eş güdümlü bir yürek kadar kayda değer ne olabilir ki şu düzenekte istediği kadar paye biçse de varlıksız yokluklar var oldukları safsatasına inanıp tahayyül dahi edemezken yarınları...

Duyguların ömrü nasıl da kısa ve eklenti dâhilinde çevrelerken ruhu gökkuşağına nazire edercesine demek ki duygu bakımından zengin bir yürek en büyük hazzı yaşatan her ne kadar yansıyan farklı olsa da zihinlerde örümcek ağı kaplamış.

"Gitmek gerekir bazen. Fazla yormadan, daha çok bıktırmadan. Eğer vaktiyse arkana bile dönüp bakmadan. (Can Yücel)